Legea supremației

On Noiembrie 19, 2010

Fii stăpân pe întreaga ta lume mică, înainte să fii stăpânul lumii întregi.

Contele de Monte Cristo, datorită înțelepciunii dobândite grație abatelui Faria, de-a lungul celor treisprezece ani cât a fost întemnițat, a reușit mai apoi nu doar să-și construiască cu multă iscusință o imagine puternică și un nume sonor, ci să se ridice deasupra tuturor exercitându-și influența în societate, în sfera economicului, socialului și mai ales politicului.

Dorind cu ardoare să-și atingă scopul principal – de a-i pedepsi cu vârf și îndesat pe cei ce l-au aruncat fără milă în închisoare – el a schimbat multe destine lăsate în voia sorții. Monte Cristo a ajuns o persoană cu o influență atât de mare încât un singur gest de-al său, un singur cuvânt, putea să schimbe o viață.

Dar într-un final, după ce-a izbutit să-și "rezolve" toate problemele sufletului, abia atunci contele și-a dat seama că lumea plină de sublim pe care și-o construise cu mult meșteșug, nu era deloc o lume perfectă, nu era nicidecum o lume care să-i exprime adevăratele valori, o lume care să-i vindece remușcările care nu-i dădeau pace. El i-a scris bunului său prieten, Maximillien, o scrisoare de rămas bun:

"Spune-i îngerului care va veghea asupra vieții dumitale, Maximillien, să se roage uneori pentru un om care, asemenea Satanei, s-a crezut o clipă egalul lui Dumnezeu și care a recunoscut apoi – cu toată umilința unui creștin – că puterea supremă și înțelepciunea nemărginită sunt numai în mâinile lui Dumnezeu. Rugăciunile iubitei tale Valentine vor îndulci poate remușcările pe care el le poartă în fundul sufletului."

Leadership: Te preocupi de propria ta lume înainte să schimbi alte lumi?

Vorbele pline de învățăminte și reflecții ale Contelui de Monte Cristo, în care se pot simți pulsiuni, amintiri, dureri, îmi aduc aminte de ceea ce spunea odată marele scriitor englez Aldous Huxley: *"Există doar un singur colț din univers pe care poți fi sigur că îl poți îmbunătăți, și acela este chiar propria ta persoană."*

Dacă te desprinzi de lumea ta, de propriile tale "metereze interioare" care te protejează de factorii negativi, pentru a-ți croi drum prin teritorii neexplorate, având că scopul unic satisfacerea unor interese personale bazate pe sentimente, riști să ajungi în aceeași situație ca a lui Monte Cristo - să cazi într-o adâncă stare de culpabilitate.

Drumul tău spre libertatea de a fi mai bun este o încercare de poziționare a gândirii și a idealurilor într-un context al explorării posibilităților de a repara cele întâmplate din mândria de a te crede Dumnezeu.

A-ți învinge remușcările, în loc să trăiești cu ele, este o dovadă a validității progresului bazat pe o scădere a dependenței de afirmare a superiorității, pe o cultură a uitării și a iertării, care evidențiază o profundă înălțare spirituală și morală.

Ca lider fii convins că vei duce o luptă personală cu ceea ce este cu adevărat în tine și cu ceea ce vrei să fii în ochii lumii. Vei fi de multe ori în postura de a alege: între a fi o victimă – propria ta victimă – și a fi un om cu caracter care știe să facă față tuturor emoțiilor,

temerilor și îngrijorărilor care apar în viața sa, și tuturor dorințelor care-i pot răni sufletul. Ceva în interiorul tău trebuie să fie atât de puternic, încât niciun eveniment să nu te poată dărâma psihic.

Poți să-ți reprezinți leadershipul ca un mijloc de determinare a viitorului pe care ți-l rezervă însăși forța simțămintelor de iertare și recunoștință, în urma comuniunii cu Dumnezeu?

Un om cu mintea slabă stăruie cu ferocitate numai asupra atingerii unui scop, susținându-și cu tărie și mândrie punctele de vedere, părerile, prin argumente deloc de neglijat. Dar din cauza felului în care interpretează lucrurile și situațiile, s-ar putea să fie tentat să creadă că lumea sa e singura care există. Iar aceasta este o izbândă înșelătoare, efectele negative se vor vedea mai târziu.

Leadership: Ești cel mai mare dușman al tău?

Mare dreptatea avea Mohamed când a spus: *"Omul puternic e cel care câștiga bătălia cu el însuși."* Acesta este un mare adevăr. Te poți avânta spre înălțimi, poți cuceri piscuri, dar te poți prăbuși în adâncurile cele mai întunecate dacă nu cucerești bătălia cu tine însuți.

Norocul de a întâlni fericirea va fi mai mic. Lumea ta se va nărui dacă nu-ți aduni puterile, dacă nu te înarmezi cu răbdare, înțelegere, curaj, cu voință și mai presus de toate cu înțelepciune – împotriva loviturilor vieții care te pot face să te rătăcești de la lumea ta la alta – fără ele e ca și cum ai naviga pe o mare în care pirații cutreieră nestingheriți, fără să-ți iei măsuri drastice de apărare.

Înclinația spre meșteșugul șlefuirii caracterului are ca principal fundament meritul omului de a fi adus victoria împotriva deșertăciunii atunci când are loc o progresivă accentuare a dependenței de superioritate.

Legea supremației se referă la abilitatea și capacitatea liderului de a-și stăpâni "lumea" din imediata sa vecinătate, inclusiv pe a lui însăși - și numai după ce ea "funcționează" la capacitate maximă, el poate să aspire spre alte culmi. Adică, mai întâi de toate, liderul trebuie să fie stăpân pe lumea sa mică, înainte de a fi stăpânul lumii întregi.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/legea-suprematiei.html